

Astăzi, Miercuri, 25 Ianuarie, 2023

†) Sf. Ier. Grigorie Teologul,

arhiepiscopul Constantinopolului

†) Sf. Ier. Bretanion, episcopul Tomisului

Efeseni 3

8 Mie, celui mai mic dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta de a le binevesti neamurilor bogăția cea de nepătruns a lui Hristos

9 și tuturor luminat să le arăt care este iconomia tainei celei din veci ascunse în Dumnezeu, Cel ce pe toate le-a zidit prin Iisus Hristos:

10 anume, ca Începătoriilor și Stăpâniilor celor din ceruri să li se facă acum cunoscută prin Biserică înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri¹,

11 potrivit cu planul cel din veci pe care El l-a împlinit în Hristos Iisus, Domnul nostru,

12 Cel întru Care, prin credința în El, cu încredere avem îndrăznire și cale deschisă [spre Dum-

nezeu].

13 De aceea vă rog să nu vă pierdeți curajul din pricina necazurilor mele pentru voi; ele sunt slava voastră!

14 Pentru aceasta îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Iisus Hristos,

15 din Care orice neam² în cer și pe pământ își trage numele,

16 pentru ca El, după bogăția slavei Sale, să vă dea ca prin Duhul Său să fiți puternic întăriți în omul cel launtric;

17 ca Hristos să Se sălășluiască prin credință în inimile voastre; înrădăcinați și întemeiați în iubire

18 să puteți înțelege, împreună cu toți sfinții, ce este lățimea și lungimea și adâncimea și înălțimea³,

¹ Chiar puterile cerești, pe care unii contemporani ai lui Pavel le credeau mai presus de orice, nu aveau cunoștință de planul ascuns al lui Dumnezeu; nici ele nu-l puteau cunoaște decât prin Biserică.

² Înțelesul complet al cuvântului original: descendență; comunitate – familie, trib, castă, națiune, rasă – care se trage dintr'un strămoș comun.

³ = Dimensiunea infinită a planului divin (vezi și Rm 8, 39).

19 și să cunoașteți iubirea lui Hristos cea mai presus de cunoaștere, pentru ca să vă umpleți de toată plinătatea lui Dumnezeu.

20 Iar Celui ce, potrivit puterii care lucrează în noi, poate face cu mult mai mult decât tot ceea ce noi cerem sau gândim,

21 Lui fie-I slava în Biserică și întru Hristos Iisus, în toate neamurile din veacul vecilor! Amin.

Marcu 11

23 Adevăr vă spun că cel ce i-ar zice muntelui acestuia: Ridică-te și te aruncă în mare!, și nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se va face, fi-va lui orice va zice.

24 De aceea vă spun: Pe toate câte le cereți rugându-vă, să credeți că le-ați și primit⁴, și le veți

⁴Într'o seamă de variante manuscrise: „le veți primi”, ceea ce trădează preferința copiștilor pentru forma **lamvánete** a verbului **lamváno** = a primi, ca exprimând o succesiune logică. În opțiunea de față e vorba însă de simultaneitatea teo-logică a verbului (aoristul **elávete**) din celelalte variante, care pune accentul pe extraordinara putere a credinței pure, aceea care-și realizează obiectul prin ea însăși, fără mijlocirea sau implicarea nădejzii. În felul acesta, rugăciunea nu mai este o simplă cerere, ci o permanentă mulțumire. La învierea lui Lazăr, Iisus

avea.

25 Iar când stați de vă rugați, iertați orice aveți împotriva cui-va, pentru ca și Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greșalele voastre.

26 Iar dacă voi nu iertați, nici Tatăl vostru Cel din ceruri nu vă va ierta vouă greșalele”.⁵

Îi mulțumește Părintelui înainte de a săvârși minunea, ca și cum ea ar fi fost săvârșită (vezi În 11, 41 și nota). Într'o rugăciune liturgică I se mulțumește lui Dumnezeu pentru că „ne-a dăruit împărăția ce va să fie”. În Euharistie, actul prefacerii e precedat (nu urmat) de mulțumire (ca și în cântarea paralelă: „Ție Îți mulțumim, Doamne, și ne rugăm Ție”). Apostolul Pavel afirmă că ceea ce pentru noi este virtual, pentru Dumnezeu este real: o făgăduință a lui Dumnezeu devine realitate în chiar clipa când El a rostit-o (vezi Rm 4, 17 și nota; de asemenea, nota de la Evr 11, 1) și tot așa trebuie s'o considerăm și noi prin credință.

⁵*Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Tâlcuire

„Dacă nu veți ierta celorlalți greșelile săvârșite împotriva voastră, nici Tatăl vostru Cel din ceruri nu vă va ierta vouă greșelile voastre”, a grăit Domnul. Cine nu iartă celorlalți? Dreptul sau, mai bine zis, cel care se socotește drept. Unuia ca acestuia nu-i rămâne altceva de făcut decât să judece și să rostească doar osânde, cerând pedepse pentru vinovați. Dar cel care se simte păcătos are treabă cu faptele celorlalți? Nu i se va răsuci oare limba de va osândi pe altul și-i va cere ispășire, atunci când conștiința îl mustră neîncetat și îl amenință cu dreapta judecată a lui Dumnezeu? Așadar, nu e mai bine să păcătuim decât să facem pe dreptii? Trebuie să te îngrijești în tot chipul de faptele dreptății; însă, oricât ai fi de drept, să ții minte că ești un rob netrebnic - și asta fără să ai cugetul împărțit (adică înainte să stea gândul că ești netrebnic, iar în spate să se ascundă simțământul că ești drept), ci cu simțirea deplină a netrebniciei tale. Atunci când vei ajunge aici (și aici trebuie să ajungi treptat, fiindcă nu este o

stare care se dobândește dintr-o dată), oricât ar fi greșit împotriva ta fratele tău, nu-i vei cere socoteală, întrucât conștiința îți va repeta: „Și mai mult meriți, mai rău trebuia să-ți faci”, și vei ierta; iar dacă vei ierta, însuși te vei învrednici de iertare. Și așa toată viața: iertare pentru iertare, și la judecată vei căpăta în schimb desăvârșita iertare.⁶

⁶ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an.*